

Scénář k nahrávce ze dne 26. 1. 2023

Anna Jírová

1) My jsme studenty 9. A ze Základní školy Škvorec, a rády bychom Vám představily příběh jedné obdivuhodné dámy. Děkujeme, že naše pozvání přijala Anna Jírová. Díky tomuto rozhovoru jsme mohli vyslechnout příběh věčně usměvavé ženy.

„Kolik Vám je let?“

„To se radši neptej, bude mi 57. Tedy pardon, bude mi 76 (smích). To je dobrý.“

2) Anna Jírová se narodila v Brně. Avšak v brzkém věku se přestěhovala do Prahy. To už je do našeho městyso co by kamenem dohodil. Anna si nakonec ve Škvorci našla svou životní lásku.

„V roce 65 jsem tam jela prvně se svou kamarádkou, s kterou jsem dělala na poště, a jely jsme tam na myslivecký ples. Takže tím začal můj kontakt se Škvorcem.“

3) Poté se rozpovídala o svém dětství, a bylo opravdu vidět, že vzpomíná na nejhezčí léta svého života. Až nás trochu mrzelo, že takovou dobu už asi nezažijeme.

„Nejkrásnější proto, že v té době, to mluvím někdy po padesátém roce, v té vesnici byl sedlák, a moje babička u něj pracovala, pomáhala teda, takže se jezdilo kravám pro krmení, a jako malá, vím, že mi to vždycky říkali, že jsme seděli u stolu, obědvali, a přijel sedlák se žabříňákem, a já už jsem pokládala příbor a já jedu taky, beze mě to prostě nešlo.“

4) Jak už to ale v životě bývá, tak se nedějí jen hezké věci, a z dětství se přesouváme do roku 1968. Z doposud hezkého a příjemného rozhovoru nás v jednu chvíli začalo mrazit. V době invaze vojsk zemí Varšavské smlouvy do Československa bydlela Anna Jírová ve Vinohradské ulici. Vzpomíná, jak tehdy vybuchlo auto plné munice a rozšířil se masivní požár.

„Tím, že ten barák, ten náš barák, prohořel světlíkem z toho vedlejšího baráku, takže jsem vlastně byla v pasti a dolů už jsem se dostat nemohla, to už tam všecko hořelo. Takže nakonec jsem ve dvoře přelezla přes popelnice zídku, do dneška nepochopím, jak jsem ti zídku přelezla, nadarmo se neříká, když má člověk jaksi strach a hrůzu v zádech, tak se překoná.“

5) Už není pochyb o tom, že před námi seděla silná žena, která toho za svůj život zažila spoustu. I jí se během života splnil sen a my z toho máme radost. Nejen my, ale i žáci, které učila.

„Mně vyšlo to, o čem jsem už od malička snila, to učení. Já jsem vždycky měla s těmi žáky krásný kontakt, krásný vztah, a nebyla lepší, v uvozovkách poklona, nežli když vám skupina, to nebyl třída, ale byla to třeba pracovní skupina, řekne paní mistrová, namalujte to ještě jednou, jak jste to malovala tu přepravní síť, nám se to tak dobře pamatovalo, namalujte to ještě jednou. Může být něco lepší poklona?“

6) Děkujeme Anně Jírové, že si na nás udělala čas, a že se s námi podělila o svůj životní příběh.